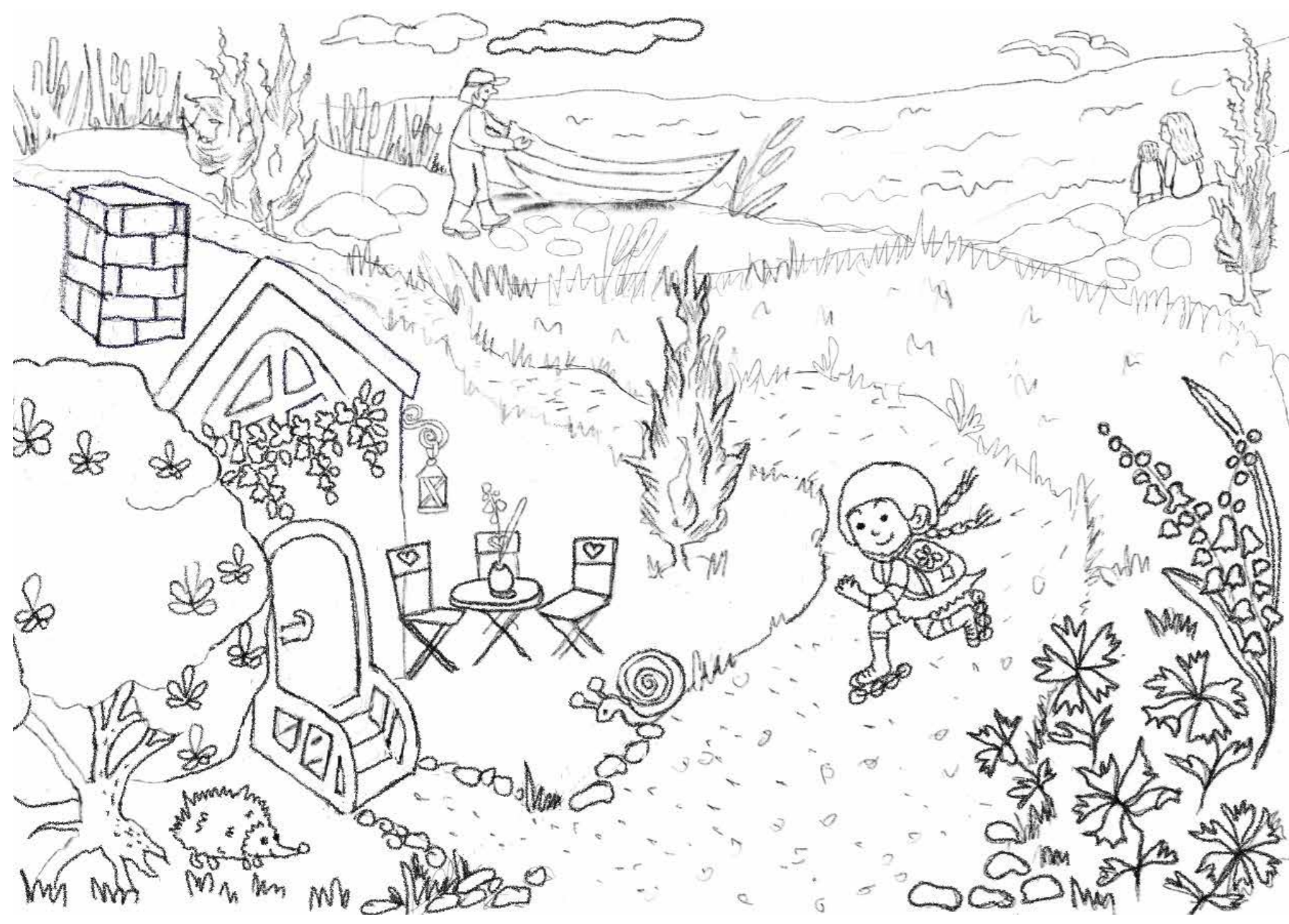

ÜKS PÄIKEST TÄIS PÄEV

LASTELUULE-
VÄRVIRAAMAT

ANNELI KORSAR

VÄIKE PILT

Mu pilt on väike,
kuid kodu on suur.
On pildi peal rulatee,
kastanipuu.

Me pereliikmeid
on täpselt neli –
ema, isa, mina ning veli.
On pildi peal suveteed,
taamal sinamas veed.

Ja minul on pungil täis seljakott,
kus palju on tarkust, naeru ja nalju.
Mu pilt sai küll väike,
kuid värve nii palju!

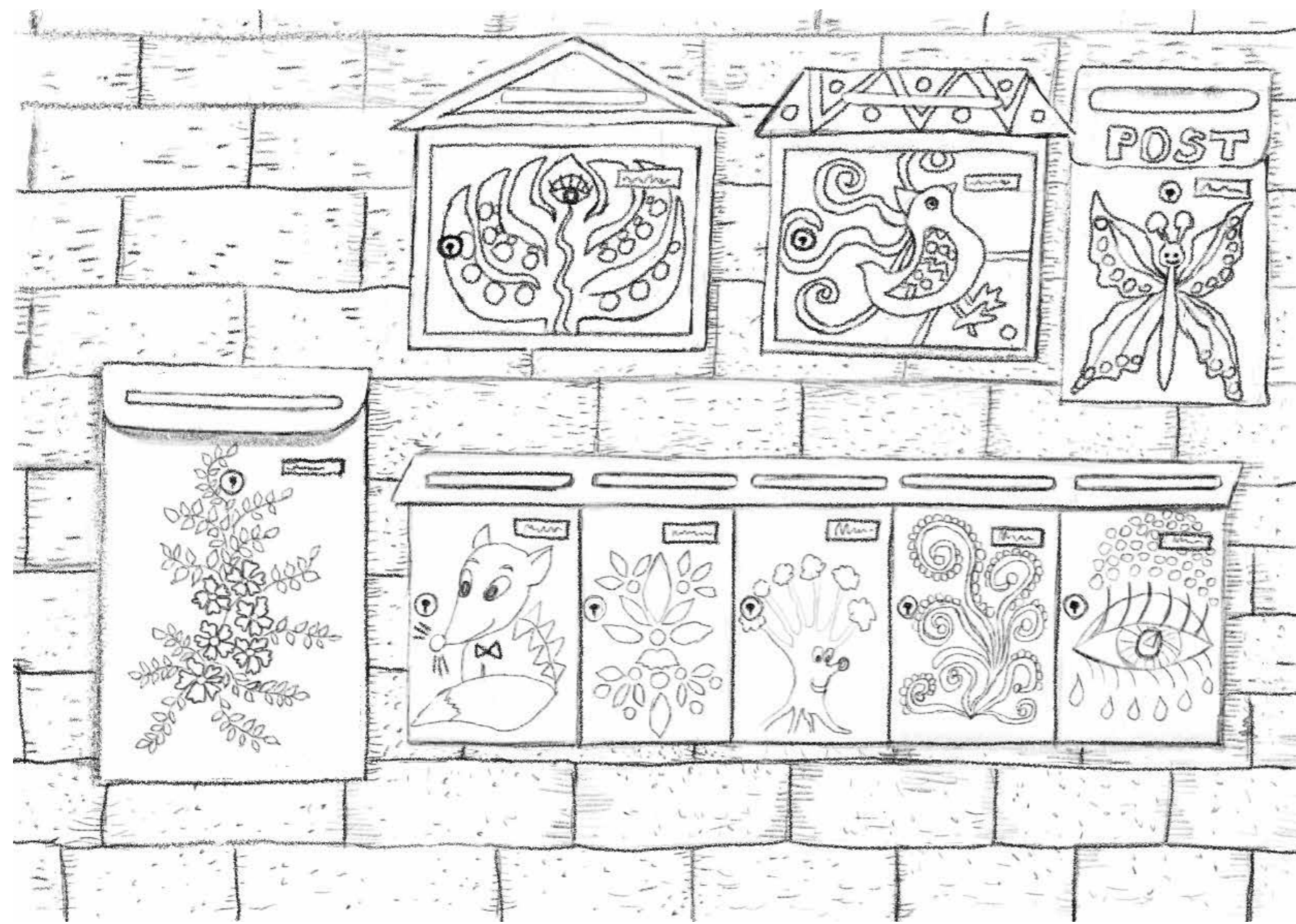
MINU PUU

Minu puu on tillukene,
tibatillukene ta,
sest et imeväiksest seemnest
külvasin ta kasvama.

Varsti-varsti teada saan,
kas tast sirgub
kask või saar.
Oodata veel kuu või paar.

Aga kui kord olen suur,
siis on suur ka minu puu.

VAHVAD POSTKASTID

Postkastid on isemoodi,
kuigi ühes rivis nad
trepikojas seisavad –
küllap vaadanud on moodi.

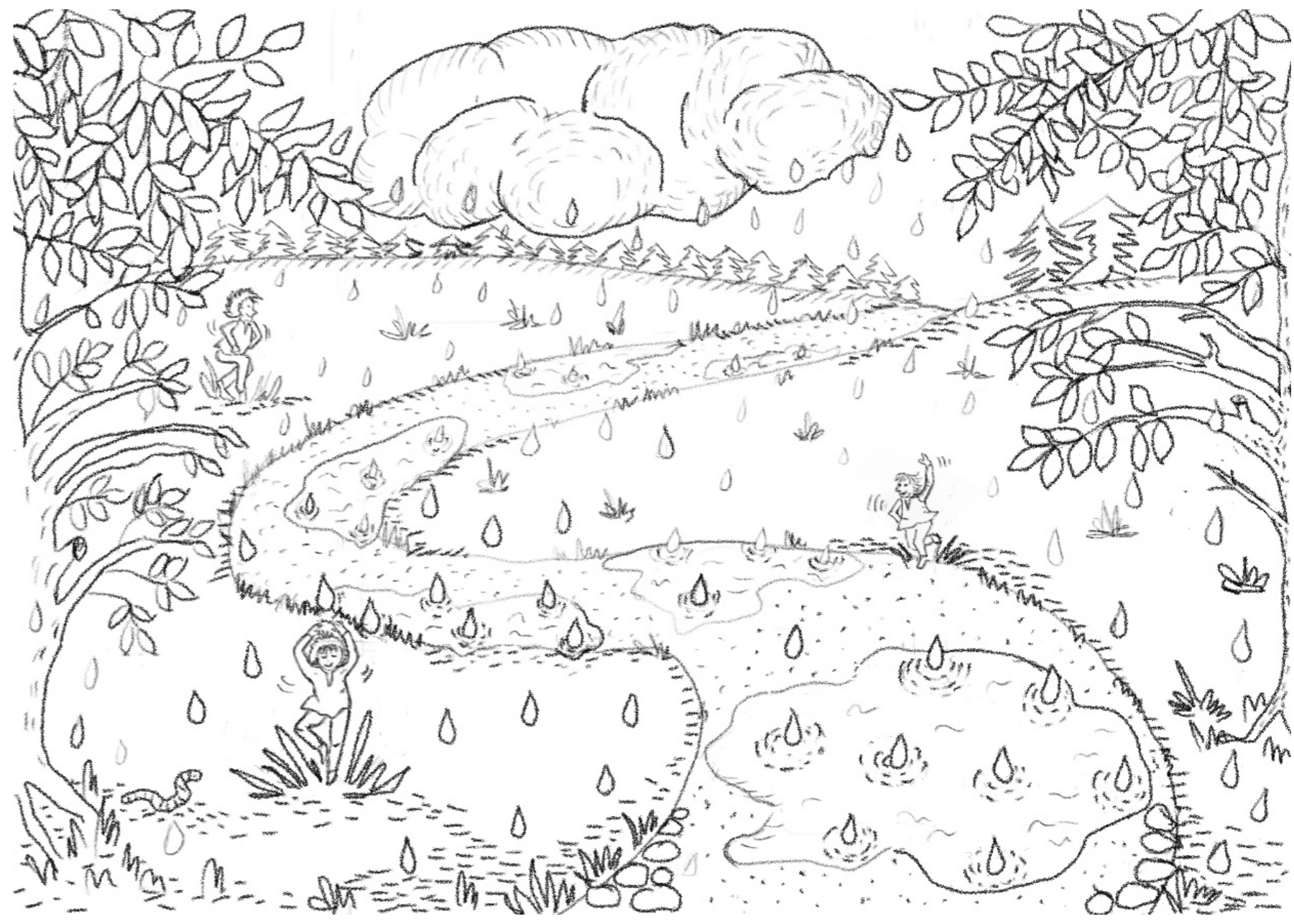
Neil on sõnumeid ja saladusi,
midagi nad aina ootavad.
Kui on pühad, sünnipäevad,
tervitusi saadavad.

ROHELISED MEHIKESED

Roh-roh-rohemehikesed
vihmapiiskades tantsivad.
Lõpuks täitsa roheliseks
kogu ilma muudavad.

Kevadvihm saab ruttu läbi,
äkki kadunud on nad.
Täpselt nõnda nagu tulles –
nähtamatuks muutuvad!

VÄIKE JÕEKARP

Päikesekuumalt kivilt,
leidsin jõekarbi veest.
Jõekarp kohises tasa
ojade vulavast teest.

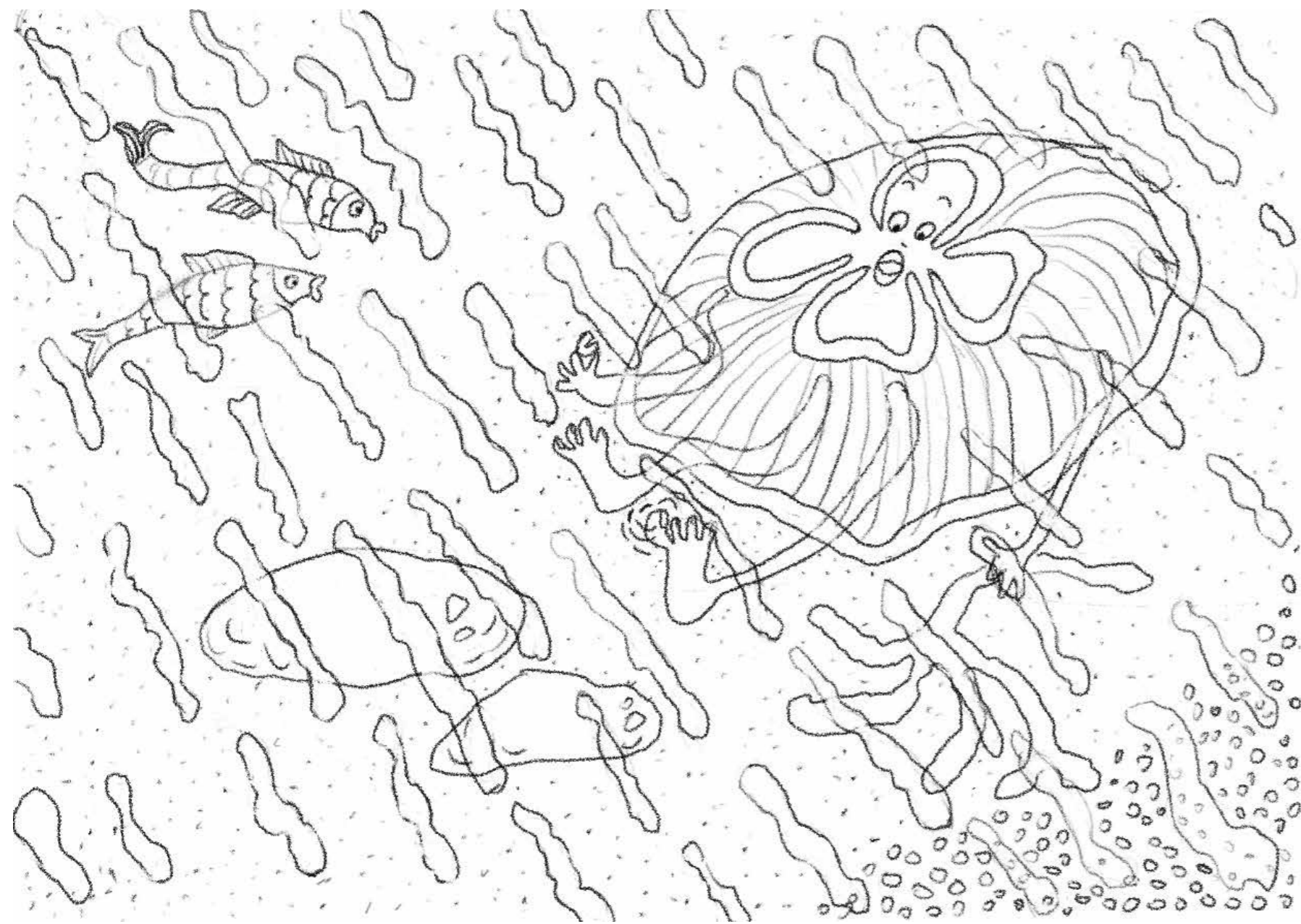
Karbike pihus, läksingi koju.
Pilved suvetaeva pääl.
Jõekarp kohises tasa-tasa,
ookeani ojadest jutustas sääl.

LINDUDE SAAR

Suvepäev nii kerge-hele.
Randa lained soojad
kuuma liiva toovad.
Taamal laintes valge laid.

Laevad tulevad ja läevad,
väiksel laiul nad ei randu.
Seal on valged linnud,
seal on linnud vaid.

MILLIMALLIKAS

Millimallikas meres hullab,
ta varba vastu kivi lööb.
Ei, kuid pole üldse hullu!
Ta väikest merekivikest sööb.

Tema varvas ei tee valu,
tema jalas pole verd,
ta imetillukeses kehas
voolab-voolab mitu merd.